

D • N

24/1 1956

Den konservativa linjen i rasfrågan

Det är lätt — särskilt för oss som står utanför — att se den konservativa eller reaktionära linjen i rasfrågan, sådan den framförs i Sydafrika och i USA:s sydstater, såsom en värdnad av maktlystnad, fördomar och okänslighet. Dels därför att rasernas likställighet för oss ter sig rationell med hänsyn till att några medfödda skillnader av betydelse i begåvning och karaktär inte kan fastställas, dels därför att den konservativa motiveringen i så hög grad arbetar med orimliga och rent känslomässiga argument. I Sydafrika, där rasförtrycket är störst och i stigande, är i själva verket den kritiska och liberala hållningen förhållandevis i vetenskap och romaner; den andra sidans ståndpunkt kommer huvudsakligen fram i våldsamma utbrott av politiker som prisar förtrycket och de vita förtryckarna och med ett förakt som man knappast söker dölja behandlar den stora majoriteten av infödda, blandrasiga och indier. I USA är läget i stort sett detsamma. Litteraturen, särskilt den vetenskapliga, produceras väsentligen i Norden, och den är nästan genomgående fiendlig mot det vita väldet i Södern. Motståndet mot utjämningsträvandena representeras av ytterlighetsmän bland sydstatspolitikerna, män som senator Eastland i Mississippi eller guvernör Talmadge i Georgia, vilka talar om högsta domstolens utslag i skolfrågan som "oamerikanskt" och antyder att det kan förklaras blott genom kommunistiskt inflytande.

En vettigare konservativ opinion finns, men den kommer sällan till tals, och då den uttrycks blir den oftast undanskynd av mera rätlinjiga och sensationella uttalanden. Det kan därför vara skäl att stanna vid och söka analysera ett måttfullt konservativt inlägg, publicerat i senaste häftet av Harper's Magazine. Författaren är Thomas R. Waring, medlem

av en gammal sydstatsfamilj, redaktör för den ansedda tidningen Charleston News and Courier i Syd-Carolina, jämte Mississippi från rasfrågans synpunkt Amerikas kanske reaktionäraste stat.

Waring hävdar till en början att sydstatsfolk "med god vilja", och de är enligt hans mening flertalet, är angelägna om att höja negrernas ställning och systematiskt arbetar för detta. Vad de reagerar mot är Nordens till stor del av politisktaktiska skäl betingade tendens att angripa Söderns lagar och traditioner och att driva fram likställighet med beslut som saknar fäste i sydstatsopinionen och är på en gång för snabba och för generella. Till stor del är det negrerna i Norden som genom den stora organisationen för främjande av de färgades framsteg (NAACP) tvingar nordstatspolitikerna till deras aktioner. Det skulle gå bättre och lättare om Södern fick vara mera i fred. Beträffande målet uttalar sig Waring inte alldeles bestämt; han håller i varje fall på "rasens renhet" och alltså på att giftermål mellan vita och negrer aldrig bör bli tillåtna i Södern.

Det praktiska exempel som ställs i förgrunden är självfallet domstolsutslaget om desegregation i skolorna. De vita vill, oberoende av alla fördomar, ha särskilda skolor för sina barn. Ty kulturellt, moraliskt och socialt står negrerna fortfarande så lågt att blandade skolor måste framstå som en utmaning och en fara. Waring tar upp en rad punkter för att bevisa detta påstående. Negrerna är inte så "angelägna" som sina vita grannar att se om sina barns hälsa och renhet; det finns mera sjukdomar, särskilt veneriska sjukdomar, bland negrerna. Sexuellt är negrernas moral lägre än de vitas; antalet illegala förbindelser och utomäktenskapliga barn är vida högre. Brottligheten bland negrerna är större

än bland de vita. Intellektuellt är negrerna mindre utvecklade, vilket framgår av att de i blandade skolor i genomsnitt klarar sig sämre än vita. Familjemiljön bland negrerna är med få undantag låg; detta visas av att endast relativt få negrer kommit upp i medelklassen. Waring påstår, väl att märka, inte att dessa förhållanden sammanhänger med några medfödda olikheter mellan raserna. Han endast slår fast hur det förhåller sig och förklarar det naturligt att de vita i detta läge inte vill ha sina barn uppfostrade i blandade skolor.

Waring framställning är sannolikt representativ för den moderata, bildade sydstatsopinionen. Synpunkten att Nordens pådrivning försvarar situationen hör till de traditionella argumenten. Före inbördeskriget sades det att den slaverifientliga agitationen i norr endast tjänade att göra slavägarna rädda och hårda och slavarerna missnöjda med sin lott; om Södern fått sköta sig själv hade slaveriet småningom försvunnit. Sedan dess har sydstatsledarna ständigt förklarat att Nordens ingripande ökar spänningen och därmed motverkar sitt eget syfte. Det ligger helt visst något i detta; om ingen bråkar om något blir allting lugnare. Men resonemanget, som erinrar om de moraliska upprustarnas propaganda, duger inte: förbättringarna i Södern, från slaveriets upphävande fram till våra dagar, har steg för steg framdrivits just av kritiken och handlingarna från Nordens sida. Vad som nu händer är ett exempel på den saken: inför högsta domstolens

desegregationsbeslut söker sydstaterna långt mera energiskt än tidigare åstadkomma bättre skolor för negrerna för att bryta udden av Nordens anklagelser.

Den andra av Waring framhävda tanken bygger uppenbarligen helt enkelt på att negrerna, som ständigt hållits nere, är fattigare än de vita; det finns intet skäl att anta att de av någon annan anledning skulle vara mera smutsiga, mera brottsliga eller mera osedliga; och att negerbarn uppfostrade i samma miljö som vita barn klarar sig lika bra i skolorna har genom en serie undersökningar klarlagts. Om Waring konsekvent utförde sin tankegång, borde han yrka på att välbärgade och fattiga vita fick sina barn placerade i skilda skolor; den vita underklassmiljön i Södern, skildrad av Faulkner och Caldwell, utmärkes av alldeles samma drag som Waring betonar i fråga om negrerna. Det är ett slags aristokratisk ideologi, som färgar Waring's inställning, och härutinnan är han typisk för den burgn vita Södern; det som avviker från motsvarande åskådningar i Europa är att negrerna — inte de fattiga över huvud — betraktas som bottenkiktet i den sociala hierarkin.

Denna måttfulla konservatism kan alltså inte begripas annat än som en rationalisering av utspädda och kanske inte längre helt medvetna rasförställningar. Detta kommer tydligt fram i talet om "rasens renhet", den stora parollen för den Söder i vilken rasblandningen i realiteten varit vida vanligare än i andra delar av USA.